

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. ~P.

• Sserbske njeđželske łopjeno. •

Wudawa ńo łóždu ńobotu w Smolerjez knižicziščezetni a płaczi šchtwórtlětnje 100.— hr.

Misericordias Domini.

Jan. 21, 15—17.

„Staraj ńo ja moje džěczi!“
Nusna, tróšchna próstwa je.
Njeskondź pak ńam přejdy w ńwěczi
Saleznosće staršich!

tať sajpěwa nasch Gandrij Sejler staršichim do wutrobny a do ńwědomnja, a tať klincź to džěńka naschim staršichim kaž tež wschěm kńótram, wulkostaršichim a do zńla wschěm doróžěnym kšesćezanam do wutrobny a do ńwědomnja, džěńka njeđželu Misericordias Domini, hdyž spominamy pschedy wschěm na te džěcziatka nasche, kotrež ńu nětk do šhule sastupile, hdyž pak tež njesapomnimy te džěczi wulke a male wschě. A to je nusne, so raš wońebje spominamy na nasche džěczi, wońebje tež na te, kotrež do šhule du a do šhule kńodža, doleł to tola nasch czań — kaž ńo to praji a pišće — wjazy njeđomoli, so je: „do šhule hieč“ to ńame kaž „ł sbožńikej Jesuńkej Křystuńkej hieč!“

A tutón Jesuń Křystuń steji džěńka w naschim tekšće psched nami a pruhuje džěńka niz wjazy Pětra ale nań, nań staršich, nań kšesćezanow, doróžěnych wschěch, hacž my měli teje lubosće w nami, kotraž jeho lubuje, jeho tať lubuje, so ńy hódny a kńmamy došć, bheč pod nim, tym wulkim pastyrjom, i pastyrjom jeho wotwotow, i pastyrjom tych džěczi wulkich a malich. Wotmołwisch ty, ńerbska macź, ńerbski nano, i wutrobu a i ertom: „Haj, Kńeže, ja lubuju tebe!“? A reka to: „Haj, Kńeže, ja lubuju tebe tať, so hinať njemóžu, hacž džěczi moje i tebi pschuwjesć, i tebi wodžicź, a kedźbowacź, so i tebi pschit-

du bliže a bliže a so twoje wostanu!“? Abo je notwotacstwo tež tebi sajeńo do wutrobny a do ńwědomnja, so je tebi tať bóle wscho jene, hacž džěczi spóńnaja ńwojeho pastyrja Jesuńa Křystuńa, hacž wone jenož njespěwaja ale ńebi w ńwojey wutrobiczy wěsteńu, so je to ńwožowna, wobšwožaza wěstosć, šchtož to tať rěńje reka:

„Jako wozła Jesuńa
Ešym ja jara wjeńela.
Wón, mój pastyr, sa mnu kńodži,
Mje na czeństwej pastwoje wodži,
Wón mje snaje, lubuje,
E mojim mjenom mjenuje!“

„Lubujesć ty mje?“ tať prascha ńo Jesuń Křystuń džěńka tebe. A wón ńo tebe prascha se ńamńeje pschiczińy kaž tam Pětra. Pětr bě jeho saprěť. Tež ty ńy jeho saprěť! Abo swěrińch ńebi, džěńka psched njeho stupicź a wufnacź: „Kńeže, ja cze ženje njeńym saprěť?“ Woprawdže niz? Drje niz psched wojeńskimi wotrocźkami, drje niz psched ńlužobnymi lať tam Pětr, ale pak tola ńy jeho saprěť! Haj, hacž ty ńamo njebě Pětrej runy w tym, so jeho saprě psched ńlužobnymi a wońakami? Ty, kiž ty we wójsku bě, njeńy ńnadź ty tola ženje tych lubych ńobucźlowjetow a ńobuwońakow dla jeho ženje saprěť, ńnadź se ńłowom, ńnadź se škuffom, ńnadź se komdženjom? Pětr tam je pschelať horze ńolšy haniby a srudoby a rošćacza a je, tať wotmołwisch tutón hrosny blať na ńwojim žiwjenjom Jesuńej Křystuńej wotmołwiť: „Haj, Kńeže, ty wěšć, so ja cze lubuju!“ Tež ty? Wot kšiczi a rowa Cžicheho pjatka pschidńesć, wot teho najšhutńišćeho přěđowanja lubosće: „To, to cžinjach ja sa

tebje!" So by wotmohtiwicz moht: „Anježe, ja lubuju tebe, do-
felž hinał njemóžu, dofelž ty mje by tał lubowat!"

A psched služobnymi saprě Pětr swojeho Anješa. Sacž tež
ty niz? Njejměrišch bebi wjazh psched služobnymi k blidu pa-
czerje spěwacž, tał prajizy: Ja jeho njeznaju, jeho, kiž jědž a
picž darwa a wschitke huby naxhezi? Njedzeržišch so wjazh po-
rjadnje k Božemu słowu, njech to domach pschi blidže, njech to
w Božim domu, saprějo tał Boha Wótza a saprějo tał bebjě ka-
meho jako džěcžo tuteho Wótza? Džěcžo pał chze tola rěcžecž je
swojim nanom kóždy džen! Njemotdžeržujesch ty tał služob-
nych pschedewšichem a druhich, sobu psches tajki pschiklad wot teho,
so porjadnje du do Božeho domu abo džerža swoju nutrnoscž?
Kał? Mójesch tu prajicž: Tał a j tajkim hiščeže zenje njepsche-
radžich swojeho jbožnisa? Ból a žarowanje je Pětr nješt taj-
keho dla, doniž je swojim: „Gaj, Anježe, ty wěšch wschitke wězy,
ty wěšch, so ja eže lubuju!" wschitko to wot bebjě njemotwali.

A jeneho tajkeho, jemu tajku ma Jezus Chrystus halle ja
hódných dosež, so jim praji: „Baš moje wozzy!" so jim do-
wěri nješmjerne dusche je swojeje wowežernje k pašenju. To
ku naxhe džěcži! A runje tehole wscheho dla je jena tajka wo-
šebita njedžela kaž tuta jena wažna rošbudna ja kóždeho a to
ežim bóle hiščeže, dofelž je nětkle tajki ežaš, abo so hnydom le-
pje prajimy, dofelž ku nětkle tajh ludžo!

A to wscho wunusuje nam j wutrobny in próstwu k Bohu:
„Staraj so ja moje džěcži!" A my bym stróšchiti, dofelž w tajkim
ežašu tajku próstwu k Bohu pschinjesč žměny. Tola tuta
próstwa je tola podarmo, hdyž my žami, kelkož je nad nami, nje-
ponthamy k dopjelnenju tuteje próstwy. Tehodla tež Sejler praji:

Njekomdž pał žam prjedy w žwěcži
Saležnosče starschiske!"

S našim tekstom žměny tež prajicž: Saležnosče abo na-
ležnosče pastyrške, ku nam wschěm napořožene wot teho wulkeho
pastyrja Jesuša Chrystusa. Nam wschěm! Albo ščo by ty byl,
kiž chyzł a žměl prajicž: „Mi niz!" Ani jeneho tu njeje, ani
jeneje! A to ežim mjenje, dofelž je tola našch ežaš tajki, so kóž-
dy je naponinany, ežim bóle hladacž ja tymi, kiž někał a něhdže
nam ku dowěrjeni, dofelž našch ežaš je tež jašo tajki, so je jich
tych dosež, kosiž ja tym hladaju, kał bychu jich wjazh a wjazh
wotwjedli a wotchnali wot stadła Jezusoweho po pobocznych pu-
czach k stadła teho šleho. Prawi pastyrjo dyrbiny byč tu, kaž
wón, tón wulki pastyr, niz najecži. Tón prawy bywa pał spó-
jnaty na lubožeji. Tehodla tež praschenje pruhowanja: „Lu-
bujesch nje?" A tón wobsteji, kotryž se słowom a se skutkom
wotmohtwi: „Anježe, ty wěšch wschitke wězy, ty wěšch, so ja eže
lubuju!" A so to bychmy, ja to je nam tuta njedžela wošebje
jašo spowěčena! So bychmy ju tola wschitzy wutriebali k žoh-
nowanju bebi žanemu a tym swojim a wschitkim, kosiž nam ně-
kał k pašenju ku dowěrjeni, a tał našchemu wulkenmu pa-
styrjej Jesušej k wježenju a k radožeji, Bohu Anješej pał
k ežežeji!

Budž — Wožo! — tež wschěm starichim pomozny,
So w twojej bojoseži te džěcži,
Te džěcži, kotrež dał jim by,
Bych' horje ežahnyli!
Gaj, Anježe, šchule požohnuj,
Spowěčž fromne džěcži nam,
Je j twojim słowom roškwětluj
A wobšož tu a tam! Samjeń.

Wotročk.

Spisaka Kristina Royoba.

(Wotročowanje.)

Sotije jastupišchtej do jstwy, tež žubjenty starščeje kotry,
kotryž bě se swojim pscheczelom na wopyt pschischol; běšchtej s dru-
heje wšy. Wobynjowaschtaj Petrascha w jeho spowěčanju a
žmějšchtaj so Esamkej.

„Hdyž tež wón njecha“, rjekny pschichodny žyn, „ežiče to
žam, nano! Wostaju so swojeho njemješka rad! Njetrieba džě
to runje pschetupstwo byč! Wocžiče tu forczmu a k tomu re-
šnistwo — toho tu do žyła njeje! — a dajče to nam! Chy
wan někotre sta jchěžnatow sobu nuts dacž, a wuhotowacž móže-
če to potom j tym, šchtož seže Ewzy žubil. Tał wostanjemy to tał
rjenje hromadže a Esamko móže so jašo po šahrodže walecž kał
hačž dołal.“

S wopředka bechu tute rěče jenož žort a pschichodny žyn
chyziche žwata jenož nanusowacž; ale kaž so to husto tał ežini,
na posled' mějesche žam šochł k tomu a Ewzy so to lubjesche,
so njetriebasche wot maczerje precž. A kotra macž njeje to wje-
šeka, hdyž móže džowka, hdyž so ženi, pschi nje wostacž! S tym
da so tež macž šaklepč. Petrasch so tež na to dopomni, so by
to tał jeho žamowenje na hromadže wostacž moht; njetriebasche
jo rostorchacž a rošdžlecž, hdyž džowku wuda. Sacž do wječora
bě tał ta wěž wucžinjena.

„Nó, kał budže?“ woprascha so žwal wotkhadžejo Esamka,
tola jenož, so by tał ežinił, „budžsch nanej k woli abo dyrbju
ja pschicž?“

„Wj džě prajescheže, so žym prošel!“ rjekny Esamko, w
jeho hłóž tichopotasche j wutrobny žarowanjom. „Je wěrnó,
ja žym na wobej nošy šhromy, ale radšcho chyzł ja tež hiščeže na
wobej ruzy wo šhromicž a po prošchenju šhodžicž hačž so j tajkim
helskim džělom sežiwicž! Ale, hiščeže tu ty nješy, a Bóh je
wschehomóžny! Wón žyle wěseže tomu šadžewa a njeda wam
wuwječž, šchtož chzeče!“

„To wichał wohladamy, luby profeta!“ wužmějšchtaj so
młodaj mužšakaj a woteidžeschtaj.

* * *

Kasajtra džěsche Petrasch k Methodej. Tutón rjjesche šapš
Petraschkežami dorn. Stejachu jow tu a tam někotre kětki;
pschi tujch pašeiche stary Dabit žwoje kofy.

Šněw bě so pola Petrascha minyl; bě jemu žel, so by
žyna bjes pschicžiny šranil. Tuž chyziche so nětko na tym wje-
ežicž, wo kotrymž bebi myšlesche, so je wina na Esamkowym
špječowanju. Šnajesche Methodowe nahladny wo picžu. Method
njebe jenož Podhajškeho ale tež Ondražika a jeho wotročka a
Esamka wot picža wužwobodžil, haj bě žamo špytał, jemu picž
tajkeho napoja, kotrež pjaneho ežinj-sche, wotwucžicž, prajizy, so
je to niz jeno šchódne, ale tež hašba a hrěch.

Petrasch njebe moht žylicžku nóz spacž. Šswoje słowom
nochyziche wrocžicž, so Esamka j domu wucžeri, njeje-li jemu
k woli; ale jeho wustorcžicž, tomu špječowasche so niz jeno
jeho burška hordosež ale — kaž to ludžo praja — tež jeho wu-
troba. —

Wčžera njebe to w hněwje ežul, so tajkeje do žyła mějesche
dženja pał tola. To by mi wscho šalutowane bylo, tał želi
rošhorjenty myšlesche, njeby-li Ondražikež wotročk byl. To
mu pał ja dopraju!

Duzh po pucžu pschibnywasche jeho rošhorjenoscž hiščeže
jako na polo pschischedschi pytny, kał wješkoly tón, kotryž bě jemu
jeho dom k heli sežinił, na swojim polu džělasche, šhóršchi ž
hněw w nim hačž nanajbóle.

„Shto by ty mojeho hyna narəcžat?“ sapocžja, hdyž bėščtaj žo lėdna postremilėj. „Pšchibėži tu to tajti dundať, nihto nje-toė, hdyž jow, a načini nam domač roštoru a njesbožo! Shto to tebe stara, hdyž čžu ja korežmu məcž! Čžehodla wabišch mi hyna k njeпоklušchnoježi?“

Žid hynaj to wolanje, wobrocži žo, stanje, pšchindže bliže a hlada a hlada na mlodeho kšchescžana. Bė pšchezo hižo wozipny byť, shto budže čžinicž, hdyž jemu kšchindu čžinja. Nėtk mječesche sškadnošez k tomu.

Žid wjedjesche najšepje, kelko dobreho bė Method runje tu- ionu mužej čžiniť. Bė jeho hyna namucžit čžitacž a pižacž a wšchitko, shtoz mječesche, bė jeho, stareho Dabita, nawabit, žo jeho wucžesche liečiez a knihi wjesez. Shtoz 'nož bė moht, bė jemu jako župod čžiniť. A nėtk saplacži jemu tuton to takle! Nene hrošne žłowo po druhim wujėdže Petraschej i erta.

Kaž satorhujeny wudžerasche to Žid wuhanjenemu do mjes- wocža. Bė žo srunal a tak tam stejesche, žo na šopacž sepjerajo a hladasche tak mėrnje k semi, jako njebychu jeho tute žłowa ni- cžo starate. Stareho pšchje hnyw. Najradšcho by žo na muža samėrit a žwarit, žakostnje žwarit. Tola, to njebė možno. —

(Wokrəcəwanje.)

Staraj žo sa moje džecži.

Handrij Seiler.

„Staraj žo sa moje džecži!“
Kujna trošchtna proštna je.
Njeskomdž pak žam prjedy w žwecži
Saležnosče starschiše.

Prjedy, reka, čžin to žwoje,
Potom praj, hdyž kónž je tu:
Staraj žo sa džecži moje.
Wóteže, bjeť je na ledžbu!

To ma rošym a trošcht dawa,
Nikewi halle nadžiju;
Po tym je ta proštna prawta
Wužlyšchna tež we njebyu.

Esudž, shto by ty k temu prajit,
Sdy by žlyšchal b'izšchego,
Niz je wėru k Bohu stajit,
So wón modli takle žo:

„Subjene cži pšchepodawam,
To je wėrno samėscže —
Ale wodaj žlabym stawam,
Wšchal cži wšchitko možno je.

Sacžiez čžyt, hdyž pšchindu wodny,
Shtoz žym žyl, tom' njedaj roščž,
Čžini šwėrina tam šchłodny,
Woteczėt ju cžaža doščž.

Žow mašch, Božo, polo moje,
Nėtk je mi tež wobstaraj,
Daj jom' žohnowanje tvoje,
Wtojej' škomny njehladaž.“

Tak najradšcho bludny wali
Lidorat wšcho na Boha —
Próžy, štróšbosče žo sdali,
Džecži uche šwostaja.

Esmešchna byla proštna tajka,
Košyma by njeńėla.
Kajka žamopajchna hrajka
By to i Bohom njebyta?

Šhroble wėť, žam'pajčnym hrėcham
Nječa Boh tu polėkacž,
A njeuwžitkej abo k žmėcham
Šwójnu nišosčž njem'žc dacž.

Tuž ty džecžom žwoje cželo
Šdžerž a i gwałtom njeskažej;
Lutuj, žo by kóžde mėfo
Wjaz' hacž twój hrėch k namėrkej!

Žyrkej a štat.

Sajtiti žejm wuradžuje bėrsy wo „pódlanškej šchulškej kraj- nej radže“ — Landesichulbeirat —. Tuta dyrbi žo i wucžerjow wšchėch woschtor wušwoliez a ma wšchnosčži w schulškich na- ležnosčžach k radže bycz. Džecži pak žlyšcheja tola prjedy star- šchim hacž schuli a tuž žebi žadaja kšchescžanjy starschi runje kaž tež sožiališčizy starschi, žo by žo tohorunja tajka krajna rada starschich wutworika, kotraž by i tanuraj radu wucžerjow byla wšchnosčži pšchi prajchenjach schule a wocžehnjenja k ruzy. Mješ najchimi žerbškim kšchescžijanami drje žantych njebudže, kotšiz njebychu tuto žadanje kšchescžijanškich starschich podpjerowali, wo- žebje w tutym tajkim cžažu a pšchi tajkich wobšteinosčžach.

Šči schleńzy.

W jenej wotewrjenej štwi mudreho, žydomdžekacž lėt sta- reho Salomona na jenym podstawku šči schleńzy porno žebi ste- jachu. Na prėnjej bėšche mjeno „špokojnosčž“ wosnamjenjene; wona bė toľsta a mutna a žo jeno bľufo blyšchecžesche. Druha, hižom jažnišchich a lubošnišchich barbow, mječesche napizmo: „wje- žekosčž“. Žecža pak, i mjenom „radosčž“, bėšche jažnje blyšchecža- za kaž roža a dejmant, a jejne barbno šybolesche žo kaž safėr a rubin. Na jene dobo wıchor wšchė šči k semi wrijėnty. Tuž žo schleńza radosče do tyžaz kručow rošraš; wježekosčž mē- jesche rošpušlinu; jeno špokojnosčž bėšche njewobšchłodžena wostala.

Dobre skutki.

Dr. Luther praji: Dobre fromne skutki ženje dobrego, fromneho muža nječinja, ale dobry, fromny muž čini dobre, fromne skutki, tať so dyrbi na kóždy pad najpriedy wořoba dobra a fromna bječ pšchede wšchěmi dobrými skutkami, a dobre skutki scěhujaja a wuřadžeju s dobreje wořoby. Runje kať tež Šhrystuř praji: Šhny sčtom njemóže žanych dobrých plodow pšchinjeć. Nětko je šjawne, so plody sčtom njenjeku, tať so tež sčtomny na plodach njerostu, ale sčtomny njeku plody, a plody rostu na sčtomach. Kať dyrbja nětko sčtomny priedy bječ dźyli plody, tať dyrbi cźlowjeť we wořobje najpriedy fromny abo šty bječ, priedy hač wón dobre abo ške skutki čini.

Štote ťlowa wo šwjatym piřmje.

Žid, kiž běšče w nowym testamencie čitať, rjekny: Šsym jaťo cźlowjeť, kiž je štote pjero namakať a nětko žaneho měra nima, doniž njeje teho płačka žameho namakať. — Luther bibliju mjenowajšče plódnny sčtom, s kotrehož, tať husto hač jón tšchajšch, někaťki šłódky plód wotpadnje. — Šilosof Łočka praji wo bibliji: Bóh je jeje štworjeť, našcha šbóžnosć je jeje wotpohladanje a jeje wopšhijecze je wěrnosć. — Jaťo šlawny jendźelski spiřaczel Walter Scott na šwojim šmjertnym tožu ležešče, pšchitwoka wón šwojemu šhnej: „Daj mi knihu!“ „„Dajtu knihu, nani?““ Tuž nrějazy šo šhrabawšchi rjekny: „Mój šhny, mamy jenož jenu knihu, to je biblija“. To bě pořlednje šlowo tuteho bohacze wobdarjeneho šlawneho muža. — Našch šemrjetny něhdušchi němški šhěžor Wylem I. ras wupraji: Šakad a šfaka, na kotruž šo ja a my wšchitzy dyrbitny šepjeracž, je ta cźiřta wěra, kaťkiž cze biblija wuczi.

Dži do šchule.

Sandrij Sejeť.

Dušchnych dźeczi wješele
To je: řhodžicž do šchule;
Šchula je ta wufnjeřnja,
Kotruž Bóh tať lubo ma.

Žana rjana rózicřka
Njeje mi tať lubošna,
Jaťo dźeczo ředźblitwe,
Kiž šo w šchuli prózuje.

Tajkim dźecžom štwuřliwym,
Řětnym, cźiřtnym, pořkusčnym
Dobri budža jaťdželjo,
Štarřchi a tež wuczerjo.

Tajkim dźecžom na řwěczi
Bóh wšcho dobre wobradži;
Tajke dźeczi Bóh řby řnjes
Něhdy řjerje do njebjes.

Š bliska a ř daloka.

— Jutrowna řhadžon šo řerbškeje študowazeje mlóđim wotně šo jutrownu wutoru popoldnju w „Šerbškim Domje“. Š wěťšcha jednařše šo wo šmutsčownych naležnosćach, wořebje wo wuřadženju „Šerbškeho Študenta“, kiž dyrbi wot nětko šchtwóřcělnje jaťo wořebita wóřomštronřka pšchitoha „Šerb-

řkich Rowin“ wuřadžecž. Łetuscha šlowna řhadžowanta šo na druhu njedželu řnjeřza (to je 12. 8.) šwoľa a to tón ras do Šrodžřšchje, na kotruž řwjeđžen hižom dženřa wšchěch lubych pšcheczelow řerbškeho študentřwa pšchepřšymy. — Wjecřor nať potom wjeřela řabawa w řali „Šerbškeho Doma“ s našchimi je wšchěch štron pšchitřwatanyimi hořčemi řjednocžěšče. Riota.

W Budyřšchinje wotně Macřiza Šerbřka jutrownu řrjedbu řerbřki džen — a s njeř Šerbřtřwo, bych prařicž mořł, njebylt wobdželenje wořebje s ratarřkeho luda pšchezo hiřchěze jara řnadne bylo. — Wutora bě je wšchelakimi wuřotowanjami hižo pšchitřot na řerbřki džen, kotruž drje bě řobu tón hač doťal najbóle wopřtany. Wot dopoldnja 9 hodž. hač do nozy běchu tu Šerbřjo a Šerbowřki řhromadženi ř pilnemu, řhutmemu džěku kať teť ř wjeřeteř řerbřkeř bjeřadže. Wořebity wuřnam mějeřche šlowna řhromadžiřna Macřizy Šerbřkeř řama. Wopominachmy jeje doťalnego wjedniřa řnjeřa řararja Žana Řřchřžana a witačmy jeje noweho wjedniřa, řnjeřa řachanta Škalu.

Řacžerřka wucžba řapocžnje šo w Šakřkeř po wufasu řrajneho řonřistorija w tyđženju po njedželi Žubilate, to je 22. řaprleje. Řřchi tym šo njech njepřomni, šo te dźeczi, kotrež w řchuli do nabořnych hodžinow njekhodžachu, šo njemóža w pšchichodže wjazy na řacžerřkeř wucžbje wobdželicž a šo tež njebudža řonřfirměrowane, řřiba šo buchu řewat na dořahaze wařchnje w nabořinje rowiwucžene; to dyrbja we wořebitym pruhowanju dopokalač. — Šak šo w w Řrusřkeř s řacžerřkeř wucžbu ma, njeje nam řnate. By cžitarjam našchego „Řomřaj Bóh“ w Řrusřkeř a Šakřkeř wěřčze jara lubo a witaťe bylo, by-li šo w našchim řopjenřu wot powołaneje štronny wjazy a nadřobniřcho wo tym piřkaťo a do žřka šo wjazy dopiřow ř Řrusřkeje podawaťo, hđžež ma našche řopjenřko tola tež teľko cžitarjow a lubowarjow, a hđžež by jich žřle wěřčze hiřchěze wjazy nabyťo, byli šo nam s tanmych řončžim wjazy dopiřowato.

Žřřtwine pohřebne řawěřženje řa Šakřku je šo wot „řjednocženřtřwa lařkow ludoweje žřřtwije“ wutworřko. Šacž doťal móžachu šo jenož řobuřtawny tuteho řjednocženřtřwa pšchijimowacž, wot něřk pať wšchě řtawny ewangeliřko-lutherřkeje žřřtwije Šakřkeje. Šchťóž chze šo wobdželicž, njech šo pola řjednocženřtřwa řameho — Volkřkirchlicher Laienbund — řamořwi abo pola řwojeho řararja. Šawěřženje njeje tež wjazy na 100 000 řritowow wobmješowane ale móže šo w řóždej wyřkofosći pšchijimacž. Š druhimi řlowami. šchťóž šo tu wobdželi, pšchi teho řmjerczi wuplačzi šo tón pjenes, s kotrymž bě řawěřženy, n. pšch. 100 000 řritowow; řa to pať ma řóžde bęřřřlěta wěřty pšchinoschł płačžicž, kotruž je cžim mjeřřchi, cžim mlóđřchi je řawěřženy.

Řiřtowanje: M. w řr. řa Žubilate.

T. w B. řa Cantate.

Biblija — cžab — cźlowjeť.

17. tyđžen, wot 22. hač do 28. řaprleje.

22. Žubilate: Jan. 21, 18—23. — řř. 5. — Řom. 7, 1—17.
23. pónđžela: Řř. 33. — řř. 322. — Řom. 7, 18—25.
24. wutora: Řř. 34. — řř. 296. — Řom. 8, 1—11.
25. řrjedba: Řř. 35. — řř. 299. — Řom. 8, 12—30.
26. řchťwóřřk: Řř. 36 — řř. 263 — Řom. 3, 31—39.
27. pjaťř: Řř. 37 — řř. 300 — Řom. 9, 1—13.
28. řobota: Řř. 38 — řř. 203 — Řom. 9, 14—33.

Šamolwity ředaktor: řarar W h r g a c ž w Mořacžizach.

Cžišchčž Šsmolerjež řniřu řiřchčžetnje a řniřaťnje,
řap. družřtřwo s wobmi. ruřowanjom w Budyřšchinje.